

PĂIANJENUL

Actul I

Scena I

Decorul: o cameră sărăcăcioasă, mobilierul vechi alcătuit dintr-un dulap, o masa, două scaune și o canapea.

Personaje: Malu, Sera

(Sera era la masă și decojea mere. Malu stătea pe canapea și își rotea privirea prin cameră.)

Malu: Îl văd.

Sera: Pe cine?

Malu: Pe el.

Sera: Care el?

Malu: Cel care trăiește în umbră.

Sera: Trăiește în umbră?

Malu: Umbra supremă.

Sera: Nu te înțeleg.

Malu: Niciodată nu m-ai înțeles. E bine că am înțeles eu să gust din măr, ca să fiu prizonierul umbrei.

Sera: Dacă nu am avea merele acestea, ai răbda de foame.

Malu: Așa răbd durerea umbrei, durerea paradisiului pierdut. Sunt prizonierul întunericului ce-și țese mătasa ascuțită în jurul meu. Sunt punctul unei sfere din care curg lin firele morții.

Sera: Ești un parazit care nu face nimic toată ziua.

Malu: Sunt un parazit de când am gustat fructul otrăvit, oferit de tine.

Sera: Astăzi nu o să mai guști niciun fruct otrăvit. Nu mai împart cu tine merele.

Malu: Nu mai este nevoie să împarți cu mine nimic. Ai împărțit cândva cu mine veninul și de atunci mă zbat în pânză morții până se topește în mine orice urmă de energie și atunci el mă soarbe lacom.

Sera: Care el? Ce pânză a morții?

Malu: Cel pe care l-am zărit în umbră întinzând funii grele.

Sera: Care umbră?

(Malu se ridică de pe canapea și se apropie de dulap. Se uită cu atenție la colțul peretelui ce se intersectează deasupra mobilierului.)

Malu: Umbra dulapului, umbra sicriului de lemn ce-și poartă tăcut povara.

(Sera se apropie și ea de dulap și privește spre colțul umbrei ce dansa între dulap și perete.)

Sera: Un păianjen! În urmă cu trei zile i-am doborât pe toți.

Malu: Nu-i pronunța numele. El nu trebuie să știe că i-am observat jocul.

Sera: Mă duc după o mătură și-l dobor imediat.

Malu: Nu te duci niciunde. Lasă-l să-și desăvârșească lucrarea.

Sera: Să murdărească pereții cu pânză.

Malu: De când am gustat din măr totul este o pânză.

Sera (întorcându-se la masă pentru a-și relua activitatea): O să-l dobor mai târziu.

Malu: Decojește mere peste viața mea!

(Malu își reia locul pe canapea și privește spre locul unde păianjenul și-a țesut casa.)

Sera: Astăzi nu o să-ți mai ofer niciun măr. O să le păstrez pe toate pentru mine.

Malu: Lăcomia, acea lăcomie ce-mi sorbe miezul și mă lasa ca o cutie goală, mă lasă o umbră prizonieră în ținutul morții.

Sera: Eu, lacomă?

Malu: Taci. Victima îți trage singură clopotul. A căzut în plasa morții. Fiara îi aude muzica și vine.

Sera: O muscă.

Malu: Clopotul a fost tras, s-a clătinat firul sacru. Îl văd. Balaurul se aproape de pradă. Ea îl așteaptă speriată. Se teme de sărutul morții. Acum țese sicriul pe măsura fapturii ca o mângâiere a unei speranțe de lumină lipsită de libertate. O sărută. Sărutul morții anulează orice rază a înșelăciunii. Durerea amețitoare o ustură pe osândită în toate organele. Acum se depărtează de opera sa pentru a-i lăsa timp să se coacă.

Sera: Probabil ți-e foame. Vrei să guști miezul unui măr.

Malu: Nu mai vreau nimic.

Sera: Eu nu sunt egoistă, o să-ți ofer și ție un măr. (Îi întinde un măr.) Vino, să-l iei!

(Malu se ridică de pe canapea. Ia mărul oferit de Sera și se întorce în același punct din care observă jocul morții.)

Malu: Mărul, câte suferim din cauza lui!

Sera: Ce tot spui?

Malu: Atâtea vitamine ale morții! Acum se dizolvă totul. E în agonie. Cred că licoarea magică i-a mâncat ochii vieții. Da. S-a sfârșit. Vine călăul. Se apropie de ea. Îi soarbe miezul. A mai rămas o coajă ofilită din tot ceea ce a palpitat a viață cu o clipă în urmă.

Sera: Nu mănânci?

Malu (absent): Mi-a dat miezul. Coaja trebuia să rămână. E semnul celui ce-a răbdat durerea închisorii. (Gustă din măr.) E acru.

Sera: Nu-i înțelegi dulceața.

Malu: Dulceața lui, o clipă de zbucium într-un sicriu de borangic.

Sera: Niciodată nu ai știut să te bucuri de tot ceea ce ai.

Malu: Am avut o femeie. Nu am înțeles-o. Mi-a oferit un măr și am urmat-o în ținutul pânzei. Acum aștept umbra să-mi cucerească chipul.

(Sera lasă merele într-un vas și pleacă din cameră să arunce cojile.)

Scena II

Personaje: Malu

(Se apropie de masă.)

Malu: Se eliberează de coji. Scapă de povara cofrajului. Lasă pradă întunericului tot ceea ce a strălucit o clipă. (Atinge vasul cu mere.) Le-a dezbrăcat ca să-ți aducă aminte de momentul paradisiac, goliciunea și libertatea. Cine poate să înțeleagă merele? Au căzut pradă șarpelui din dorința de a cunoaște izvorul din care lumina coboară aducând pe aripile ei viața. Au fost înlănțuite pentru ca moartea să le soarbă nectarul. Stau într-un colț și își plâng destinul orb ce le-a ancorat în năvodul arahnidei.

(Răstoarnă merele pe masă.)

Malu: Se rotesc fără nicio țință. (Un măr cade de pe masă și se rostogolește pe podea.) A evadat din paradis, dar a greșit drumul. Acum plânge pătat de mizeria infernului. Nu mai are nicio șansă. Țesătorul l-a observat din umbră și se pregătește să-l strivească. (Se apropie de mărul căzut și îl calcă. Fructul geme sub povara pantofului.) Plânge. Cântă a durere. (Apasă mai tare.) Când Dumnezeu a făcut mărul l-a creat și pe șarpe. Nu i-a lăsat calea liberă spre soare. Mărul a ales greșit, iar șarpele și-a dizolvat veninul în sâmburele vieții. (Ridică talpa de pe fructul strivit. Îl privește cu atenție, pe urmă se apleacă spre el și ia câteva bucăți.) S-au risipit jumătățile după cădere. Plâng după întregul de ieri, dar nu-și mai pot aduna sufletul și

rătăcesc de nebune până arahnida țese coconul. O pădure de fire la capătul cărora se află o bucațică de măr. Când firul se clatină începe muzica morții.

Scena III

Personajele: Malu și Sera

Sera se reîntoarce în cameră. Aduce cu ea o mătură și un fâraș. Îl observă pe Malu în mijlocul camerei studiind câteva bucăți de măr.

Sera: Ce ai făcut?

Malu (Tresare ca deșteptat din somn.) S-au risipit.

Sera: Cine?

Malu: Merele.

Sera: Din bunăvoința ta s-au risipit.

Malu: Au încercat să evadeze zadarnic.

(Sera abandonează mătura și adună merele împrăștiate pe masă în coșul din care au fost alungate.)

Malu: Ce faci?

Sera: Strâng ce ai aruncat tu.

Malu: Nu mai strânge. Vor încerca iarăși să fugă.

Sera: Stai în colțul tău și lasă-mă să-mi văd de treabă!

(Malu se reîntoarce pe canapea.)

Malu: M-a trimis în colț ca pe el. Probabil ea e victima pe care trebuie s-o ademenesc și să croiesc în jurul ei lanțuri grele din fir de argint.

(Sera termină de adunat merele. Adună cu mătura și mărul sfărâmat de Malu și risipit pe podea.)

Malu: Ce s-a risipit nu mai poate să fie adunat.

(Sera se apropie de colțul păianjenului și ridică mătura.)

Malu: (Se ridică speriat. Aleargă spre femeie și o prinde de mână.) Ce faci?

Sera: Curăț peretele. Pentru ce crezi că am adus mătura? Pentru merele pe care le-ai răspândit în toate părțile după ce am plecat din cameră? Am adus-o pentru păianjen.

Malu: Nu-i spune așa. Mai bine taci. El ne păzește casa. Prinde orice vietate ce ajunge nepoftită aici. (Lasă mâna femeii în libertate. Aceasta își ridică rapid brațul și ia pe vârful măturii castelul de cleștar din spatele dulapului.)

Malu: Ce ai făcut? Ai greșit ca atunci când mi-ai dat să gust fructul oprit. E bine că el a scăpat. Va împleti o altă sită.

(Femeia încearcă să prindă păianjenul.)

Malu: El nu se lasă prins. Acum fuge. O să se ascundă, iar mâine o să fie mai puternic. El este vânătorul, nu poate să fie niciodată prada.

Sera: Mâine îți cade pânda pe ochi și o să mă rog să te salvez de păianjen.

Malu: Te-am rugat ...

Sera: Să nu-i mai spun pe nume, păianjen.

Malu: Cine poate să mai înțeleagă femeile? Se încăpățânează ca insectele să se legene în pânză, pe urmă cântă zadarnic. Sunt devorate de cel pe care l-au subapreciat.

Sera: Avem noroc cu voi, păianjenii, care ne soarbeți viața picătură cu picătură, clipă de clipă.

Malu: Mă duc.

Sera: Unde?

Malu: Să prind muște. E plin de muște de când soarele își revarsă focul.

Sera: Ce să faci cu ele?

Malu: O să le dau prietenului meu din colț.

Sera: Tu vrei să se înmulțească, Malu ...?

Malu: Taci, Sera, taci! (Pleacă din cameră.)

Actul II

Decorul: Aceași cameră.

Personajele: Sera, Soare, Cărare, Malu.

Scena I

Personajele: Sera, Soare, Cărare

(Sera face ordine în cameră. Ia merele de pe masă. Părăsește o clipă camera și se întoarce fără ele, dar cu un telefon. Se așează pe canapea și sună pe cineva.)

Sera: (Vorbind la telefon.) Ciao! ... Te aștept la mine. ... Malu a plecat. ... S-a dus să prindă muște. ... E nebun. ... Te aștept pe la mine!

(În scurt timp își face prezența în cameră un bărbat. Femeia îi sare în brațe.)

Sera: Mi-a fost dor de tine, Soare.

Soare: Și mie mi-a fost dor de tine, Sera mea dragă.

Sera: Într-un final împreună.

Soare: Ce face rodul dragostei noastre? Crește?

Sera: Crește. Malu crede că m-am îngrășat. Nu mai pot să ascund mult timp sarcina. Nici nu doresc să-l mint că e copilul lui. Ar avea drepturi mai târziu asupra lui.

Soare: Ai dreptate. (Se dezlipește din strânsoarea femeii, o ia de mână și pornește cu ea spre canapea.) Vino!

(Se așează unul lângă celălalt ținându-se de mână.)

Soare: Am o veste bună. O să putem pleca. Mi-am găsit un loc de muncă în Austria. O să avem și locuință. M-am interesat de toate. Dacă nu ai fi luat legătura astăzi cu mine, te-aș fi sunat eu pe seară. Trebuie să te pregătești de o nouă viață. Mâine dimineată la ora opt vei găsi un motiv să ieși din casă. Te duci după pâine sau ce-ți place ție și vii la mine. Plecarea este la ora nouă.

Sera: Atunci nu e timp de pierdut. O să-mi împachetez lucrurile și o să le iei astăzi. Mâine nu o să pot ieși cu bagajele din locuință.

Soare: Mai stai?

Sera: Nu.

(Se ridică bucuroasă. Deschide dulapul. Scoate o geantă de voiaj și începe să-și pună în ea lucrurile. Soare o privește atent.)

Sera: (în timp ce-și face bagajul) Sunt foarte fericită. Acum pot să evadesc din sărăcia trăită alături de Malu. Soarele meu a răsărit. Acum îmi luminează calea.

Soare: Tu ești Sera mea, mult așteptată.

Sera (închizând geanta): Am terminat. Mă duc în camera de alături să-mi aduc actele.

Soare: Între timp îl sun pe Cărare să vină să mă ajute cu bagajul.

Sera: Ar trebui să-l suni mai târziu după ce petrecem puțin timp singuri.

Soare: De ce vrei să complici lucrurile? Se poate întoarce Malu între timp. Sunt eu prieten cu Malu, dar nu pot pleca din casa lui cu bagaje fără să creez suspiciuni. Începând de mâine vom fi doar noi doi.

Sera: Ai dreptate. Mă duc după acte. (Părăsește camera.)

Scena II

Personajele: Soare.

(Soare își scoate telefonul. Formează un număr.)

Soare: Alo! Cărare! ... Te prezinți la locuința Serei să mă ajuți cu o geantă de voiaj. ... Nu a trebuit să o conving. E foarte fericită să plece cu mine. ... Nu bănuiește nimic. ... Doamna mea o să mă aștepte câteva luni. ... E foarte înțelegătoare. Am avut binecuvântarea ei în privința copilului. Ea nu a putut să-mi dăruiască copii. ... știe tot. ... După ce-mi va dărui copilul o să mă întorc în țară. ... Ea o să afle că a născut un copil mort. ... O las în Austria. ... Se va descurca ea. E femeie. Dacă vrea. ... Eu nu o oblig la nimic. O să-mi iau copilul. Îl înregistrez pe numele meu și al soției. Ea rămâne să facă cu libertatea ei ce dorește printre străini. ... Te las. Aud pași. Cred că revine în cameră.

Scena III

Personajele: Sera, Soare.

Sera (intrând): Am adus actele. (Merge spre canapea. Se așează lângă Soare și le oferă acestuia.)

Soare: O să le pun bine. (Le așează în borseta unde avea și telefonul.) L-am sunat pe Cărare. Trebuie să ajungă.

Sera: (prinzând brațul lui Soare): Între timp o să te strâng în brațe.

Soare: De ce nu te astâmperi? Știi că-mi face rău să mă întărâți. Ai răbdare până mâine!

Sera: Doar te strâng în brațe. Mi-ești drag.

Soare: Dar mie nu-mi face bine.

Sera: Nu mă iubești?

Soare: Crezi că aș fugi cu tine dincolo, dacă nu mi-ai fi dragă?

Sera: Nu cred.

Soare: Atunci nu-mi mai răscoli sufletul.

Sera: Îmi este milă de Malu.

Soare: Acum ți-e milă de el. Rămâi cu el. Probabil că îl iubești.

Sera: Pe tine te iubesc. Cum să rămân cu el? Sunt egoistă. Vreau să trăiesc fericită alături de omul pe care-l iubesc și de copilul nostru ce se va naște curând.

Soare: Atunci de ce stai la îndoială?

Sera: Nu stau la îndoială. Spuneam că mi-e milă de Malu. M-am obișnuit cu el, cum te obișnuiești cu un frate. Nu cred că se va descurca singur. A fost învățat să depindă de mine. Nu e un om rău, dar nu are acea scânteie care să te atragă spre el. E lipsit de orice farmec, un om șters, fără personalitate.

Soare: Dacă ți-e așa de milă de el, nu trebuia să mă amețești pe mine cu iubirea ta.

Sera: Dacă mi-e milă de el, nu înseamnă că doresc să mă sacrific.

Soare: O să se descurce el. Rămâne cu muștele, păianjenul ce-l urmărește pas cu pas.

Sera: Ai dreptate. Rămâne să se bucure de lumea lui. Pe mine mă considera ca pe un copil ce trebuie protejat, precum protejezi o insectă ce e pe cale să se agațe în capcana păianjenului. Nu m-am simțit femeie alături de el.

Soare: Și până la urmă păianjenul te-a răpit și te-a făcut femeia lui.

Sera: (râzând) Vrei să spui că m-ai făcut femeia ta pentru o noapte, asemenea păianjenului?

Soare: Și viața omului e o singură noapte.

Sera: Ai dreptate. Așa de repede trece totul. Mai ales momentele dulci.

Soare: Dulci și scurte ca vraja unui păianjen.

Sera: Vrei să mă necăjești?

Soare: Tu nu m-ai supărat când mi-ai spus că ți-e milă de Malu? Acest lucru arată că încă mai ai afecțiune față de el.

Sera: Ești rău. Pe Malu nu-l iubesc. Tu ești cel pentru care aş merge până la capătul lumii. Malu mi-e un prieten adevărat pe care-l apreciez.

Soare: Dar tu i-ai fost prieten adevărat?

Sera: Până te-am întâlnit pe tine.

Soare: Taci! Ascultă! (Se aud pași.) Cred că vine Cărare. Acum poți să-mi eliberez brațul și să nu-mi mai ataci ochii cu privirile tale pline de farmec?

Sera: (abandonând brațul cald al omului drag) Poate e Malu.

Soare: Să sperăm că nu este el. O să vadă bagajul și nu mai ține povestea veche, că am trecut să jucăm șah.

Sera: Am dreptul să fac ce doresc cu viața mea.

Soare: În acte ești soția lui.

Sera: Nu o să mai fiu.

Soare: Se apropie.

Scena IV

Personajele: Sera, Soare, Cărare.

(Cărare își face apariția în cameră.)

Cărare: Bună ziua!

(Malu și Sera se ridică de pe canapea.)

Soare: Cărare!

Cărare: Eu.

Soare: Ne-ai speriat.

Cărare: Așa fioros arăt?

Sera: Îmi era teamă că s-a întors Malu.

Cărare: Atunci ar fi fost o problemă.

Soare: Cu siguranță nu a prins suficiente insecte.

Cărare: Nu mai râde de sărmanul om. Fiecare cu înțelepciunea lui.

Soare: Ai dreptate.

Sera: Merg să fac o cafea.

Cărare: Nu vă deranjați!

Sera: Nu este niciun deranj.

Soare: Nu avem timp de cafea, Sera! Se poate întoarce Malu din clipă în clipă. Trebuie să plecăm cât mai repede cu bagajul.

Sera: Poate că ai dreptate.

Soare: Sigur am dreptate. (Se apropie de genta de voiaj.) Acesta este bagajul.

Cărare: Îl iau imediat. (Ia bagajul și părăsește camera.)

Soare: (Se apropie de Sera. O sărută pe frunte.) Noi plecăm. Te aștept mâine.

Sera: O să vin. Aștept cu nerăbdare clipa în care o să fiu doar a ta.

Soare: (În timp ce părăsea camera.) Te pup.

Scena V

Personajele: Sera, Malu.

(Sera se așează pe canapea surâzând fericită. În cameră își face apariția Malu.)

Sera: (fără să privească spre ușă) Ai uitat ceva?

Malu: Nu am uitat nimic. Am prins suficiente insecte.

Sera: Malu?

Malu: Dar cine credeai că este? Așteptai pe cineva și eu te-am deranjat?
Sera: Tu și ideile tale. Nu așteptam pe nimeni.
Malu: Nici măcar pe mine?
Sera: Nici pe tine. Eram așa de liniștită singură.
Malu: Atunci plec.
Sera: Fără să-ți hrănești păianjenul?
Malu: Plec după ce-l hrănesc.
Sera: Nu trebuie să pleci niciunde.
Malu: Ești sigură?
Sera: Foarte sigură.
Malu (ce se uita spre femeie sprijinindu-se de masă) Cred că l-am observat pe Soare și pe sluga lui, Cărare, trecând cu un bagaj prin fața casei noastre. Au fost pe la noi?
Sera: Nu.
Malu: Am înțeles că se duce dincolo la lucru câteva luni și a trecut pe la mine înainte de a pleca din țară.
Sera: Nu a trecut nimeni pe aici.
Malu (Se apropie de păianjen.) E prea jos firul semnalizator. Clopoțelul a sunat. El îmi spune că am fost invadat de persoane străine.
Sera: Cine să te mai înțeleagă?
Malu: (La un scaun de lângă masă. Îl așează lângă dulap.) Taci! Acum ofer păianjenului ofranda.
(Malu scoate o cutiuță în care avea vreo douăzeci de muște. Toate erau fără câte o aripă, dar în viață. Se urcă pe scaun și le agață în pânza de borangic.)
Sera: (pentru sine): E nebun.

Actul II

Decorul: o strada, o stație de autobuz, o bancă.

Personajele: Sera, Soare, Cărare, Malu.

(În stație așteaptă Cărare cu bagajul pregătit.)

Cărare: Cine-i mai înțelege pe cei bogăți? Își complică singuri viața. Niciodată nu sunt mulțumiți cu ce au. Dacă ar putea și-ar însuși până și luminătorul zilei, lăsând pe cei asemenea lor în întuneric. Mă uit la stăpânul meu. Putea să obțină totul și fără să înșele, dar a preferat falsitatea. Acum este prea târziu să renunțe. El a ales acest drum. Sera, of, Sera, e o copilă proastă. N-o pot numi femeie, pentru că nu e deloc matură în acțiunile ei. O să înțeleagă cât de naivă a fost, când o să fie prea târziu. Atunci nu va mai avea pe umărul cui să plângă. Și-a lăsat Malu singur. Zburdă ca o căprioară în libertate, dar se lasă dusă de val și ajunge într-un loc străin, în colții animalelor sălbatice ce-i vor devora carnea, îi vor bea sângele, iar soarele îi va ofili pielea. Eu sunt mulțumit cu ce am. Nu trebuie să evaderez în alte țări sau să alerg după oia din curtea vecinului. Am auzit că oamenii cu funcții înalte când ajung printre străini sunt asemenea mie, slugi, nu angajați așa cum ar fi normal. Cu ce se deosebesc ei de mine? Cu superioritatea ce o afișează pe la colț de uliță? Eu sunt mai bine decât ei. Simt pământul țării sub picioare. Eu nu părăsesc locul din care îmi adăp rădăcina. Fără rădăcină sunt un nimeni, sunt o frunză desprinsă de pe ram care nu-și mai găsește copacul.

(Sera vine spre locul în care se află Cărare.)

Sera: Bună ziua! Am avut impresia că vorbiți singur. Ați murmurat ceva?

Cărare: Număram secunde.

Sera: Probabil aștepți de mult timp.

Cărare: Sunt angajatul stăpânului meu.

Sera: De ce n-a ajuns Soare?

Cărare: O să ajungă curând. A mai avut ceva de rezolvat înainte ca să plece din țară. M-a trimis pe mine să te aștept. Mi-a dat și bagajul.

Sera: Dar este târziu. Mai zece minute e ora nouă.

Cărare: O să ajungă, chiar și în ultimul minut. Nu vă lasă singură. A așteptat mult ziua aceasta. (privind de-a lungul străzii) Vine!

Sera: Vine? (Se întoarce cu fața spre strada ce se întindea leneșă la soare. Îl văd și eu. E mai frumos ca niciodată.)

Cărare: Se apropie.

Soare (ajungând): Salut! Cu greu am reușit să rezolv totul. (către Sera) Pregătită?

Sera: Aș merge cu tine până la capătul pământului.

Soare: De ce nu și dincolo de el. (Se uită la Cărare.) Bine, Cărare! Ești liber.

Cărare: După cum ordonați.

Soare: Să ne auzim cu bine, Cărare!

Cărare: Să aveți parte de realizări!

(Cărare pleacă.)

Sera: Într-un final doar noi doi, Soare!

Soare: Și copilul nostru care așteaptă să se nască.

Sera: Sunt atât de fericită.

Soare: Vine!

Sera: Cine?

Soare: Malu. E în apropiere.

Sera: Ce ne facem?

Soare: Nu cred că ne-a observat.

Sera: Nu poate să-mi distrugă visele.

Soare: Vine!

Sera (cu lacrimi în ochi)

Soare: Mașina noastră.

Sera: Am scăpat. Suntem liberi.

(Se face pe moment întuneric. Soare și Sera părăsesc stația de autobuz.)

Scena II

(Malu își face apariția în stația de autobuz. Se așează pe o bancă.)

Malu: Au plecat. Credeau că nu știu nimic. Am știut totul. Prietenul meu din umbră mi-a spus tot. Fiecare fir rupt mă durea, dar ei nu vedeau lucrul acesta. A fugit din pânza mea și acum crede că este liberă. E mai legată ca niciodată. Veninul i-a anihilat rațiunea și acum o soarbe bucată cu bucată. Când va rămâne doar umbra de ea o să fie prea târziu. Se va întoarce la mine, în pânza mea, asemenea *Fiului risipitor*, iar eu o s-o primesc, așa, ca pe o muscă fără aripi și o las să se amăgească cu dulceața ultimului sărut. Până la urmă eu chiar am iubit-o, altfel Soare nu ar fi reușit niciodată să guste mărul.

(Se ridică de pe bancă. Face câțiva pași.)

Malu: Sau poate nu se va mai întoarce niciodată. Îi vor rugini aripile departe și eu va trebui să rămân prizonierul singurătății, în colțul meu întunecat, cu firele mele.

Ana-Cristina Popescu